

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

07 iulie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan,

examinând admisibilitatea recursului ordinar prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 decembrie 2020, declarat în propria cauză penală de către inculpatul

Rimleaschi Alexandr XXXXX născut la XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 13.07.2018 până la 25.04.2019;

Instanța de apel de la 24.05.2019 până la 19.06.2019;

Instanța de recurs de la 10.09.2019 până la 24.03.2020;

Instanța de apel de la 10.07.2020 până la 15.12.2020;

Instanța de recurs de la 26.02.2021 până la 07.07.2021.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 25 aprilie 2019, cauza fiind examinată pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Rimleaschi Alexandr a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 325 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un) an, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis și cu amendă în mărime de 2000 unități convenționale, ce constituie suma de 100 000 (una sută mii) lei.

În baza art. 90 Codul penal, a fost dispusă suspendarea executării pedepsei cu închisoare pentru perioada de probațiune de 2 (doi) ani.

2. Prin sentință, prima instanță a constatat în fapt că Rimleaschi Alexandr la data de 04.04.2018, aproximativ la orele 09:21, fiind la volanul autoturismului său personal de model „Honda” cu n/î XXXXX, ignorând prevederile punctului 47 alin. (1) din Regulamentul Circulației Rutiere, deplasându-se cu viteză excesivă pe traseul R6 Chișinău-Orhei-Bălți, în apropiere de mun. Orhei, prin ce a comis o contravenție

prevăzută de art. 236 alin. (3) din Codul contravențional, a fost stopat de către angajații Inspectoratului Național de Patrulare, Ceațești Vitalii și Guțu Andrei.

Ulterior, în scopul neîndeplinirii atribuțiilor de serviciu și neadmiterii inițierii procedurii contravenționale în privința sa, Rimleanschi Alexandr i-a oferit angajatului plutonului Orhei - Telenești, batalionul nr. 3 al INP, Guțu Andrei, bani în sumă 200 lei, plasând o bancnotă cu nominalul de 200 lei în salonul automobilului de serviciu al acestuia cu n/î MAI 0325, adică în mod real i-a pus la dispoziție mijloace bănești, pentru neîndeplinirea de către persoanele cu funcție de răspundere a obligațiilor de serviciu.

3. Nefiind de acord cu sentința, a declarat apel de către inculpatul Rimleanschi Alexandr prin care a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care în temeiul art. 79 Cod penal să-i fie micșorat termenul de probă la 1 (unu) an și amenda în mărime de 500 unități convenționale.

În motivarea cererii de apel, inculpatul a menționat că pentru prima dată a apărut pe banca acuzaților, prin acțiunea sa infracțională el nu a cauzat careva prejudiciu persoanelor fizice sau statului. Regretă și sincer s-a căit în cele săvârșite, iar instanța a ignorat și n-a menționat în sentință respectiva circumstanță ca atenuantă. A solicitat aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal, concomitent menționând că nu are posibilitate de a achita amenda aplicată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2019, apelul inculpatului a fost respins ca nefondat cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că verificând chestiunea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului Rimleanschi Alexandr a constatat că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, respectiv, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Inculpatul Rimleanschi Alexandr a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, sincer s-a căit de cele comise, anterior nu a fost judecat, nu are persoane la întreținere, nu este încadrat în câmpul muncii, astfel instanța de apel a notat că prima instanță a reținut în calitate de circumstanțe atenuante în conformitate cu art. 76 Cod penal căința sinceră, faptul că anterior nu a fost judecat și că a conlucrat cu organele de urmărire penală. Recunoașterea vinovăției a servit temei pentru judecarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Având în vedere cele reținute, instanța de apel a concluzionat că prima instanță în acord cu prevederile art. 7, 61, 75, 78 Cod penal, a aplicat inculpatului Rimleanski Alexandr o pedeapsă întemeiată și echitabilă, iar careva temeieri de a casa sentința sub aspectul individualizării pedepsei penale, nu au fost stabilite.

5. Nefiind de acord cu soluțiile instanțelor de fond, inculpatul Rimleanski Alexandr a declarat recurs ordinar prin care a solicitat casarea sentinței și deciziei instanței de apel, și aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal în latura pedepsei complementare sub formă de amendă în mărime de 10-15 unități convenționale.

În motivarea recursului, inculpatul a menționat că, soluțiile instanțelor de fond privitor la pedeapsa sub formă de amendă sunt prea aspre; înțelege că a fost provocat-instigat de polițistul Guțu Andrei, care era înzestrat pe hainele lui cu camere video care înregistrau discuția, la care instanța de fond a făcut trimitere în sentință, dar în ședința de judecată n-a fost audiată și vizualizată; legislația ce guvernează respectiva speță, a fost aplicată diferit în comparație cu alte cazuri similare; a fost dus în eroare de către apărător și instanță la acceptarea examinării cauzei în procedură simplificată, întrucât în principiu nu a fost de acord cu învinuirea adusă; nu este angajat în câmpul muncii, astfel nu are posibilitatea de a achita amenda aplicată; în acea zi se deplasa spre mun. Chișinău ca să aducă acasă în raionul Edineț, satul Gordinești o rudă de la Institutul Oncologic, care era deja externată din spital și aștepta în ograda instituției medicale, care este invalid de gradul I și se mișca doar cu căruciorul. A dorit să facă în acea zi un act de caritate, dar instanțele de judecată nici această circumstanță n-au luat-o în considerare la aplicarea pedepsei penale sub formă de amendă; s-a căit sincer de cele săvârșite, a contribuit activ la desfășurarea anchetei și ședințelor de judecată în fond și apel, pentru prima dată a fost atras la răspundere penală, deci fără antecedente penale, nu are sancțiuni contravenționale, toate acestea fiind pe măsură să creadă că instanțele precedente erau în drept să aplice prevederile art. 79 Cod penal și să diminueze mărimea pedepsei cu amendă.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 24 martie 2020, a fost admis recursul ordinar declarat de către inculpatul Rimleanski Alexandr în propria cauză penală, casată parțial decizia Colegiului penal a Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2019, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei și s-a dispus rejudecarea cauzei în această parte de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1. În partea descriptivă a deciziei, instanța de recurs ordinar a menționat că din conținutul deciziei recurate nu rezultă motivele pe care se întemeiază soluția cu privire la aplicarea în privința inculpatului a pedepsei sub formă de amendă în cuantum nominalizat, or, instanța de apel nu a analizat în conținutul deciziei

adoptate argumentele apelului cu privire la proporționalitatea pedepsei aplicate în raport cu gravitatea faptelor inculpatului și circumstanțele comiterii infracțiunii, faptul că în timpul comiterii contravenției prevăzute de art. 236 alin. (3) Cod contravențional, inculpatul se grăbea să ajute o persoană grav bolnavă, care nu se putea deplasa de sine stătător, pentru a o transporta de la spital la domiciliul acesteia.

Mai mult, instanța de recurs ordinar a admis ca fiind întemeiate argumentele recurentului cu privire la faptul că soluția adoptată de instanța de apel în speța dedusă judecării este diferită de alte soluții întâlnite în practica judiciară, când pentru infracțiuni asemănătoare, au fost aplicate pedepse mai blânde.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 decembrie 2020, a fost admis apelul declarat de către inculpat, casată parțial sentința în partea stabilirii pedepsei penale și pronunțată în această parte o nouă hotărâre potrivit ordinii stabilite de prima instanță după cum urmează:

Lui Rimleanski Alexandr, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, a-i aplica o pedeapsă, cu aplicarea prevederilor art.364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, sub formă de închisoare pe un termen de 1 (unu) an, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 1 500 (una mie cinci sute) unități convenționale 75 000 (șaptezeci și cinci mii) lei.

În conformitate cu art. 90 alin. (1) Cod penal, a suspenda condiționat lui Rimleanski Alexandr executarea pedepsei cu închisoare pe o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani.

Se mențin celelalte dispoziții ale sentinței.

7.1. În susținerea poziției sale, instanța de apel a menționat că sentința a fost contestată doar în partea stabilirii pedepsei, iar temei pentru a interveni în sentința din oficiu în partea încadrării juridice, conform art. 409 alin.(2) Cod procedură penală, lipsește, astfel inculpatul a atacat sentința în partea individualizării pedepsei penale, solicitând în temeiul art. 79 Cod penal, aplicarea unei pedepse mai blânde, și anume să-i fie micșorat perioada de probațiune la 1 (unu) an și amenda la limita de 500 unități convenționale.

În aceste circumstanțe, instanța de apel a notat că sancțiunea art. 325 alin. (1) Cod penal prevede pedeapsa cu închisoare de până la 6 ani cu amendă în mărime de la 2 000 la 4 000 unități convenționale, iar persoana juridică se pedepsește cu amendă în mărime de la 6 000 la 10 000 unități convenționale cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate. Prin prisma art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunea prevăzută de art. 325 alin. (1) Cod penal, se atribuie la categoria infracțiunilor grave. Conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de

pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă. Dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, se aplică pedeapsa închisorii de 30 de ani.

La caz, precum a fost stabilit, prin cererea scrisă personal de către Rimleanski Alexandr (f.d.133), acceptată de instanța de judecată prin încheierea din 08 aprilie 2019 (f.d.135), acesta a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată și s-a căit sincer de cele comise.

Prima instanță, aplicând prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, a stabilit noile limite minime și maxime ale pedepsei în baza art. 325 alin. (1) Cod penal, după cum urmează: *închisoare de până la 4 ani, cu amendă în mărime de 2 000 la 4 000 unități convenționale, iar în cazul persoanei juridice, amendă în mărime de la 4500 la 7500 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate.*

Totodată, în temeiul art. 76 Cod penal, în calitate de circumstanță atenuantă în privința inculpatului Rimleanski Alexandr, instanța de judecată a reținut căința sinceră, faptul că anterior acesta nu a fost judecat și că a conlucrat cu organele de urmărire penală, fără a reține în calitate de circumstanță atenuantă recunoașterea vinovăției de către inculpat, întrucât judecarea cauzei penale a avut loc în baza probelor administrate la urmărirea penală, care are ca premisă recunoașterea faptelor indicate în rechizitoriu (ceea ce implică o pedeapsă redusă), iar reținerea în calitate de circumstanță atenuantă a faptului recunoașterii vinovăției ar însemna acordarea unei bivalente juridice uneia și aceleiași circumstanțe.

În baza art.77 Cod penal, instanța de judecată nu a stabilit circumstanțe care agravează răspunderea inculpatului Rimleanski Alexandr.

Așadar, instanța de apel la individualizarea și la stabilirea categoriei pedepsei inculpatului Rimleanski Alexandr a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria infracțiunilor grave prin prisma prevederilor art. 16 alin. (4) Cod penal, de personalitatea inculpatului, care nu are antecedente penale și de faptul că inculpatul s-a căit sincer.

În acest context, instanța de apel efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul lui în viața socială, precum și cel din înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate, în coraport cu faptele comise, urmările prejudiciabile ale faptelor și personalitatea inculpatului, a conchis că instanța de fond legal și justificat a aplicat față de inculpat, o pedeapsă sub formă de închisoare de 1 an în penitenciar de tip semiînchis.

Cu toate acestea, instanța de apel a conchis că deși inculpatul Rimleanski Alexandr a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, prin prisma art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, instanța de fond a stabilit doar limitele pedepsei cu închisoarea, de la 6 ani la 4 ani, fără a stabili noile limite și pentru pedeapsa cu amenda, care la caz sunt: limita minimă - 1 500 unități convenționale și limita maximă - 3 000 unități convenționale.

Așadar, cu referire la pedeapsa complementară sub formă de amendă, instanța de apel constată că aceasta a fost stabilită și aplicată de prima instanță, fără a ține cont de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Sub acest aspect, instanța de apel a notat că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, limite care la caz, se reduc prin prisma art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Or, în condițiile în care inculpatul a recunoscut vina, iar cauza a fost examinată prin prisma art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de fond urma să reducă limitele pedepsei cu amendă, pentru a stabili noile limite ale sancțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, eroare care a fost corectată în ordine de apel, prin stabilirea amenzii în mărime de 1 500 (una mie cinci sute) unități convenționale, ceea ce constituie 75 000 (șaptezeci și cinci mii) lei.

În acest context, este important de precizat că pedeapsa se consideră echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune. O pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

În concluzie, instanța de apel a menționat că pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 (unu) an, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 1 500 (una mie cinci sute) unități convenționale, ceea ce constituie 75 000 (șaptezeci și cinci mii) lei, este o pedeapsă echitabilă și va asigura atingerea scopului pedepsei penale, prevăzut la art. 61 Cod penal.

În altă ordine de idei, instanța de fond a considerat că în privința inculpatului poate fi atins scopul legii penale, aplicând prevederile art. 90 Cod penal, având în vedere conduita inculpatului după comiterea infracțiunii și faptul că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea efectivă a acesteia, considerând că nu este rațional ca inculpatul Rimleanski Alexandr să execute pedeapsa închisorii prin izolarea de societate.

Instanța de apel a subliniat că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnaților prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ei este un incident în viața acestora.

În același context, instanța de apel a notat că în textul art. 90 alin. (1) Cod penal, lexemul „poate”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme, iar îndeplinirea condițiilor legale, poate fi aplicată sau exclusă la orice etapă a procesului penal, pentru înlăturarea erorii admise la etapa anterioară.

În sensul dat, instanța de apel a conchis că la individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatului în prezenta speță, instanța de fond a pus accentul și pe personalitatea persoanei vinovate, învederând și celelalte criterii de individualizare ale pedepsei penale, cum ar fi gravitatea infracțiunii săvârșite, influența pedepsei asupra corectării și reeducării vinovatului.

În consecință, instanța de apel a stabilit că instanța de fond întemeiat a concluzionat că împrejurările prezentei cauze penale, îndeosebi cele reținute de către această instanță ce vizează personalitatea inculpatului, sunt suficiente pentru a aplica prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal. Or, pedeapsa stabilită va influența asupra corectării și reeducării vinovatului, aceasta fiind suficientă și pasibilă de a-și atinge scopul și capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopul pedepsei penale, prevăzut la art. 61 Cod penal.

Subsecvent, instanța de apel a menționat că, la caz, nu se impune necesitatea aplicării prevederilor art. 79 Cod penal în privința inculpatului Rimleanski Alexandr, or, în situația în care nu au fost identificate careva circumstanțe excepționale, legate de scopul și motivele faptei, de rolul inculpatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, fapt care rezumă concluzia certă că instanța de apel nu poate aplica o pedeapsă sub limita minimă sau mai blândă decât prevede sancțiunea art. 325 alin. (1) Cod penal, redusă prin prisma art.364¹ alin. (8) Cod penal.

8. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpat care în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 11) Cod de procedură penală solicită casarea parțială a deciziei în partea stabilirii pedepsei penale și pronunțarea n această parte o nouă hotărâre prin care să îi fie aplicată pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 37 500 lei.

În susținerea celor solicitate, recurentul menționează că instanța de apel prin decizia pronunțată nu a respectat indicațiile Curții Supreme de Justiție și a aplicat o amendă în mărime exagerat de mare.

Consideră pedeapsa aplicată drept una inechitabilă și aspră, ceea ce vine în contradicție cu scopul pedepsei penale prevăzut la ar. 61 Cod penal.

Totodată, recurentul solicită să fie exclus din dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău sintagma „*de a suspenda condiționat executarea pedepsei penale pe o perioadă de probațiune de 2 ani*”, deoarece se află la finalul acestei perioade.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei și ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Din textul recursului rezultă că, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite și din aceste considerente, instanța de recurs nu se va expune asupra acestor aspecte, dar recurentul își exprimă dezacordul cu pedeapsa aplicată, astfel semnalând temeiul de casare stipulat de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de către instanțele de fond, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Însă, instanța de recurs consideră că, pedeapsa individualizată inculpatului, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale.

Astfel, Colegiul penal remarcă că, argumentele recurentului privind stabilirea mărimii amenzii, sunt nefondate, or, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane.

Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa

fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Astfel, instanța de recurs reține că instanța de apel a dat deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, ținând cont de toate circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite care se atribuie la categoria infracțiunilor grave prin prisma prevederilor art. 16 alin. (4) Cod penal, de personalitatea inculpatului, care nu are antecedente penale și de faptul că inculpatul s-a căit sincer, corect a conchis că corijarea acestuia poate avea loc prin stabilirea unei pedepse neprivative de libertate și cu aplicarea amenzii în mărime de 1 500 unități convenționale.

Având în vedere acest aspect, instanța de recurs își însușește în întregime argumentele instanței de apel, redate succint la pct. 7.1. al prezentei decizii și consideră că o expunere repetată asupra lor este inutilă, fapt ce este în deplină concordanță cu jurisprudența și practica Curții Europene pentru Drepturile Omului, care în cauza *Albert vs România* din 16.02.2010, în pct. 37 al Hotărârii a statuat că, dacă art. 6 § 1 din CEDO obligă instanțele să își motiveze deciziile, acesta nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument.

Analizând materialele cauzei și hotărârea judecătorească atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea acesteia.

De asemenea, Colegiul penal remarcă că temeiurile invocate în cererea de recurs, și anume, art. 427 alin. (1) pct. 6) și 11) Cod de procedură penală nu sunt motivate în coraport cu decizia recurată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze recursul cu circumstanțe în fapt și în drept care l-ar justifica sub acest aspect, întrucât potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Cu referire la neclaritatea inculpatului privind executarea pedepsei penale în partea suspendării condiționate pe o perioadă de probațiune, Colegiul penal face trimitere la prevederile art. 470 Cod de procedură penală și susține că chestiunile privind executarea hotărârilor prevăzute la art. 469 alin. (1) pct.1)-4), 6)-16), 17¹) și 18) se soluționează de către instanța de judecată din raza de activitate a organului sau a instituției care execută pedeapsa.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că, nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar și potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

10. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 decembrie 2020, în propria cauză penală de către inculpatul *Rimleaschi Alexandr XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **30 iulie 2021**.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan